

A HÉLIOSZ-ELMÉLET

A Nap mint kozmikus élőlény

Dr. Grandpierre Atilla

A Nap százötvenmillió kilométer távolságból ragyog ránk. S bár rendkívül távoli, mégis különös módon erőteljes érzelmi hatása van. Ha ragyog a Nap, a kedvünk is ragyogóbb, azonban a tudomány úgy véli, nem más, mint egy izzó gázgömb, amelyben magreakciók termelik az energiát. Így merült fel bennem, hogy a Nap valami több lehet annál, mint amit a mai tudomány gondol róla.

Napfizikusként a naptevékenység eredetének nyomába eredtem, és hamarosan felismertem, hogy a naptevékenység a Nap belsejében fellépő anyag mozgásának következménye. Adódott a következő kérdés: hogyan indítja be a Nap belső anyagáramlásait? És hogyan idézi elő a Nap saját tevékenységét? S ha maga a Nap idézi elő a naptevékenységet, akkor ez azt jelenti, hogy a naptevékenység a Nap öntevékenységének tekinthető? S ha valóban öntevékeny a Nap, akkor lehet a szó általánosabb értelmében élő természetű? S ha a Nap egyfajta kozmikus élőlény, összefüggésben állhat ezzel érzelmi hatása?

A Napot azért gondolja a modern ember izzó gázgömbnek, mert a fizikusok napmodellje a Nap méretét, életkorát, élettartamát, energia-termelését képes értelmezni és fizikai elmélettel leírni. A standard napmodell azonban képtelen leírni a naptevékenységet. Négy évtizedes nyomozásom a naptevékenység eredete és végső okai után arra az eredményre vezetett, hogy a naptevékenység nem jöhet létre véletlenül, sem pedig külső hatásokra, a bolygók hatása ehhez nem elegendő. Sikerült világosan megérteni, hogy a naptevékenység fenntartása és újratermelése olyan célszerű szervezettséget igényel, amit a fizika nem képes biztosítani, a biológia viszont igen. Így merült fel, hogy a naptevékenység biológiai eredetű, vagyis a Nap élettevékenysége lehet. A továbblépéshez tisz-

táznunk kellett, hogy mi az élet, és hogy mi a különbség a valódi cselekvés és az egyszerű történés között. Munkatársaimmal kidolgoztuk a biológiai autonómia elméletét, amely kimutatta, hogy a biológiai cselekvés lényege a globális

szerveződési szintről kezdeményezett és irányított cselekvés. Így lehetőségünk nyílt arra, hogy a tudomány eszközeivel vizsgáljuk meg, miféle módon kezdeményezheti és irányíthatja maga a Nap a saját tevékenységét.

Kutatásaim évtizedei alatt egész sor új tudományág fejlődött ki, amelyek egészen új értelmezési összefüggést kínálnak a Nap teljesebb megértéséhez. A múlt században Bauer Ervin által kidolgozott elméleti biológiáról nemrég kiderült, hogy ez a biológia egyetlen válfaja, amely előrelép a modern tudomány fejlődésének fő útján, és a fizika legnagyobb felismeréseit megőrizve és továbbfejlesztve hozta létre az élet egyetemes alapelven felépülő elméletét. Nemcsak az elméleti fizika eszköztárát fejlesztettem tovább, hanem egyben eljutottam a kvantumfizika továbbfejlesztéséhez is. A kvantumfizikában ugyanis központi szerepet játszik az észlelő, és így rá van utalva az észlelők általános elméletére, ahogy ezt Henry Stapp, a kvantumfizika atyja, Werner Heisenberg egykori közvetlen munkatársa is felismerte, és e sorok szerzőjével megvitatta. A kvantumfizika továbbfejlesztésével nyert elméleti biológia a kvantumfizika után következő nagy dobásnak tekinthető. Felismertem, hogy a Bauer Ervin által kidolgozott biológia alapelve a fizika alapelveinek kiterjesztése az élet birodalmába, s még mélyebben áthatja a Világegyetemet, mint a fizikai. Ezért a Világegyetem alapvetően nem fizikainak, hanem biológainak tekinthető. S ha a Világegyetem alapvetően biológiai természetű, akkor a Nap is lehet alapvetően biológiai természetű. Célunk az, hogy felülvizsgáljuk a Napról alkotott pár száz éves képet.

Ha az információ-elméletet figyelembe vesszük a Nap vizsgálatánál, felmerülhet, hogy a napfény nemcsak fénye és hője, hanem információtartalma révén is lényeges szerepet játszik a földi élet kifejlődésében.